

РЕШЕНИЕ

№ 59

гр. Русе, 31.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, III НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на втори декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Кристиан Б. Гюрчев

при участието на секретаря Веселина Л. Георгиева
като разгледа докладваното от Кристиан Б. Гюрчев Административно наказателно дело № 20224520201321 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на жалба на ЗП С. Ш. М. против Наказателно постановление № 18-002004/20.07.2022 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – Русе, с което на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 414, ал. 3 във вр. с чл. 415в, ал. 2 от Кодекса на труда /КТ/ на жалбоподателя е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 1500 лева за осъществено нарушение на чл. 62, ал. 1 във вр. с чл. 61, ал. 1 от КТ.

С жалбата се ангажират твърдения, че наказателното постановление е незаконосъобразно, като постановено при нарушение на процесуалните правила и при неточно приложение на материалния закон и при явна несправедливост на наложеното наказание. В тази насока се моли последното да се отмени.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адвокат С. Ц., в качеството ☐ на упълномощен защитник, която която поддържа изложените в жалбата фактически и правни доводи, доразвивайки ги в хода на пледоарията си. Моли обжалваното наказателно постановление да се отмени и претендира направените от подзащитния ѝ разноси за процесуално представителство.

Административнонаказващият орган, редовно призован, представлява се от юрисконсулт С. Т., която заема становище за неоснователност на депозираната жалба и

моли наказателното постановление да се потвърди като правилно и законосъобразно. В подкрепа на тезата си, излага доводи за доказаност на приетите за осъществили се факти, изложени в наказателното постановление, а именно, че лицето е полагало труд, без да има сключен трудов договор. Сочи, че при съставянето на АУАН-а и издаване на наказателното постановление не са допуснати нарушения на процесуалните правила и на материалния закон. Моли обжалваното наказателно постановление да се потвърди и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Районна прокуратура – Русе, редовно призована, не изпраща представител.

Жалбата е подадена от процесуално легитимирано лице, по отношение на което е ангажирана административнонаказателна отговорност, подадена е в законоустановения срок – постановлението е получено от упълномощен представител на жалбоподателя на 26.07.2022 г., а жалбата е подадена на 08.08.2022 г., касае подлежащо на обжалване наказателно постановление, поради което се явява процесуално **ДОПУСТИМА** и следва да бъде разгледана по същество.

Съдът, като съобрази ангажираните от страните фактически и правни доводи, прецени събраните по делото доказателства и извърши служебна проверка на обжалваното наказателно постановление съгласно изискванията на чл. 314 от НПК във вр. с чл. 84 от ЗАНН, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От фактическа страна:

Жалбоподателят ЗП С. Ш. М. упражнявал земеделска дейност, като в тази връзка стопанисвал черешова градина, находяща се в село Ряхово. В тази връзка жалбоподателят бил закупил предварително от Дирекция „Инспекция по труда“ – Русе осемдесет едnodневни трудови договори.

На 07.06.2022 г. жалбоподателят извикал единадесет лица да работят на горепосочения обект, между които била и свидетелките С. А. Г. и В. С..

На същата дата, около 10:20 часа, служители на Дирекция „Инспекция по труда“ – Русе, придружавани от полицейски служители при ОД на МВР-Русе, извършили проверка в горепосочения обект за спазване на трудовото законодателство.

По време на проверката било констатирано, че намиращите се там лица, които упражнявали дейност по бране на череши, между които била и свидетелката С. А. Г., полагат труд без да имат сключен писмен договор с работодателя ЗП С. М.. В тази връзка им били предоставени за попълване декларации по чл. 399 от КТ. Тъй като свидетелката Г. била неграмотна, нейната декларация била попълнена от друг работник, а тя само се подписала. В декларацията било отбелязано, че последната е работила за жалбоподателя на 07.06.2022 г. като берач на череши за времето от 10:00 часа до 14:00 часа срещу възнаграждение от 20 лева, както и че на 06.07.2022 г. не е

работила.

По време на проверката жалбоподателят попълнил декларация, в която посочил, че установените при проверката лица били повикани да берат череши срещу възнаграждение от 20 лева, като със същите следвало да се сключат едnodневни договори в края на работния ден.

Отчитайки гореизложеното, както и предоставените му декларации от свидетелката Г. и жалбоподателя, свидетелят И. Д. – главен инспектор при Дирекция „Инспекция по труда“, приел, че е налице трудово правоотношение между свидетелката Г., в качеството ѝ на работник, и земеделския производител, в качеството му на работодател, поради което на място съставил Постановление за обявяване съществуването на трудово правоотношение.

На основание чл. 405а, ал. 4 от КТ на жалбоподателя било издадено и предписание, по силата на което му било указано да сключи трудов договор със свидетелката Г. в срок до 10.06.2022 г.

Постановлението и предписанието не били обжалвани, поради което същите влезли в сила.

Констатациите от извършената проверка били обективирани в Протокол за извършена проверка № ПР2218594 от 24.06.2022 г.

След призоваване с връчена призовка по реда на чл. 45, ал. 1 от АПК, жалбоподателят представил договор с правно основание чл. 114а от КТ, сключен между него и свидетелката Г., в който били посочени длъжност – берач на череша, място на работа, начало и край на работния ден – от 08:00 часа до 12:30 часа, срок на договора – един ден, дневно трудово възнаграждение и срок на изплащането му. Договорът бил с дата – деня на проверката, 07.06.2022 г.

Съобразявайки установеното при проверката, свидетелят И. Д. съставил АУАН № 18-002004/24.06.2022 г. за осъществено от жалбоподателя нарушение на разпоредбата на чл. 62, ал. 1 във вр. с чл. 61, ал. 1 от КТ, като актът бил връчен на упълномощен представител, който го подписал без възражения.

В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН постъпило писмено възражение, в което се сочело, че констатациите в акта са неправилни, тъй като към момента на проверката жалбоподателя е имал сключени трудови договори с работниците. Към възражението са приложени – платежни нареждания от 01.06.2022 г. относно авансови вноски за осигуровки за 80 бр. договори; предложение до работника за сключване на трудов договор и отговор на работника.

Въз основа на съставения АУАН, АНО издал оспореното наказателното постановление, като в същото били възприети фактическо описание и правна квалификация на деянието, идентични с тези, съдържащи се в АУАН-а, като на

жалбоподателя на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 414, ал. 3 във вр. с чл. 415в, ал. 2 от Кодекса на труда било наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 1500 лева за нарушение на чл. 62, ал. 1 във вр. с чл. 61, ал. 1 от КТ.

Фактическата обстановка беше установена от съда след преценка на приложените и приобщени към делото по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства и доказателствени средства – АУАН № 18-002004/24.06.2022 г., Наказателно постановление № 18-002004/20.07.2022 г., Протокол за извършена проверка № ПР2218594 от 24.06.2022 г., декларация от С. Г., декларация от ЗП С. М., Постановление за обявяване съществуването на трудово правоотношение, предписание по чл. 405а, ал. 4 от КТ, трудов договор № 18-1538049/07.06.2022 г., възражение, четири броя вносни бележки за внасяне на авансови вноски за 80 броя договори, счетоводна справка за закупени, изразходвани и неизползвани еднократни трудови договори, декларация от В. С., трудов договор № 18-1538053/07.06.2022 г., както и гласни доказателства, приобщени чрез разпит на свидетелите С. Т., И. Д., С. Г. /частично/ и В. С. /частично/.

Отчитайки наличието на противоречия в така събраната доказателствена съвкупност, съдът съобразно разпоредбата на чл. 305, ал. 3 от НПК подложи последната на задълбочен анализ, като стигна до следните изводи:

По отношение на писмените доказателства и доказателствени средства:

Съдът кредитира изцяло приобщените по делото писмени доказателства и доказателствени средства, като особено цени представената по делото декларация от жалбоподателя, доколкото същата е подписана от последния и съдържа неизгодни за него обстоятелства, а именно, че към момента на проверката не е и имал сключени трудови договори с работниците, между които била и свидетелката Г..

При кредитиране на декларацията на Г., съдът отчете, че от разпита на свидетелите Д., С. и Г. се установи, че с оглед неграмотността на последната, декларацията е била попълнена от трето неустановено по делото лице, като Г. е поставила само подписа си под нея. Сам по себе си този факт не може да обоснове извод, че съдържащото се в нея изявление не отговаря на обективната истина, а преценката следва да се направи при съпоставяне с останалата доказателствена съвкупност. В тази насока съдът счита, че фактическите констатации, съдържащи се в тази декларация, намират потвърждение в приобщените по делото гласни доказателства – показанията на свидетелите Д. и Т. и писмени доказателства и доказателствени средства – декларация на жалбоподателя, протокол за извършена проверка и постановление по чл. 405, ал. 1 от НК. Съдът акцентира на обстоятелството, че като съдържание декларацията на Г. касателно обстоятелствата, попадащи в обхвата на предмета на доказване съобразно чл. 102 от НПК, е идентична с декларацията на свидетелката С., която видно от показанията □ е грамотна и

собственоръчно е попълнила декларацията си.

При кредитиране на представения трудов договор, съдът отчете, че същият има характер на частен документ, поради което посочената в него дата няма обвързваща съда сила.

По отношение кредитиране на гласните доказателства:

Съдът кредитира изцяло показанията на свидетелите Д. и Т., доколкото изложеното от тях почива на преките им впечатления - същите са присъствали при извършване на проверката, и намира потвърждение в останалата доказателствена съвкупност. По делото липсват каквито и да е данни за наличието на възможна заинтересованост в показанията на тези свидетели, доколкото последните са били при извършване на проверката в служебно качество.

При кредитиране на показанията на свидетелите С. Г. и В. С., съдът прие, че е налице заинтересованост от изхода на делото, доколкото тези свидетели са работили при жалбоподателя и с оглед на социалното им положение едно евентуално даване на показания в противовес на застъпваната от защитата теза би могло да ги лиши от доходи за в бъдеще. Същевременно съдът отчете и образователния им ценз, което обяснява и ограничената им възможност за възприемане и пресъздаване на факти и събития, но не и наличието на явни противоречия с останалата доказателствена съвкупност. Следва да се посочи, че в показанията на свидетелката Г. се констатира и съществени вътрешни противоречия по отношение на работното време и начина и време на подписване на договорите. Съобразявайки гореизложеното, съдът счита, че показанията на свидетелките Г. и С. не следва да се кредитират касателно обстоятелството, че към момента на проверката са имали сключени едnodневни трудови договори с жалбоподателя, които са били останали в офиса на последния, както и че причината за непредставянето им били дадените указания от проверяващите.

От така събраната доказателствена съвкупност се установява както авторството на нарушението, във връзка с което е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, така и механизма на осъществяването му.

От правна страна:

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 във вр. с чл. 84 от ЗАНН във вр. с чл. 314 от НПК в това производство районният съд следва да провери законността на обжалваното НП, т.е. дали правилно е приложен както процесуалния, така и материалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя.

АУАН-ът е съставен от компетентен актосъставител съгласно чл. 416, ал. 1 от КТ – служител на Дирекция „Инспекция по труда“-Русе, а наказателното постановление е издадено от компетентен АНО съгласно чл. 416, ал. 5 от КТ –

директор на Дирекция „Инспекция по труда“-Русе.

Съдът констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 от ЗАНН.

В наказателното постановление нарушението било описано пълно и ясно, като били посочени всички елементи от обективната страна на състава му, както и допълнителните относими към него обстоятелства. По този начин, била осигурена възможност на нарушителя да разбере за извършването на какво конкретно нарушение е ангажирана административнонаказателната му отговорност, респективно да организира пълноценно защитата си.

В конкктетния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН срок от извършване на нарушението, респективно от откриване на нарушителя. От своя страна обжалваното наказателно постановление е постановено в шест месечния срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 от ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална страна.

Предвид изложеното, посочените административни актове са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

На следващо място съдът приема, че ЗП С. Ш. М. е осъществил нарушението на разпоредбата на чл. 62, ал. 1 във вр. с чл. 61, ал. 1 от Кодекса на труда, за което е ангажирана отговорността му.

Съгласно чл. 1, ал. 2 от КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения и за да бъде прието, че е налице трудово правоотношение следва безспорно да бъде установено и доказано изпълнение на трудови задължения от страна на работника на определено работно място, с определено работно време, трудово възнаграждение и пр., тоест да се установи наличие на всички елементи, определящи правоотношението като трудово.

Съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от КТ трудовият договор се сключва между работника или служителя и работодателя преди постъпването на работа.

Съгласно чл. 62, ал. 1 от КТ трудовият договор се сключва в писмена форма.

Същите изисквания важат и за трудовите договори по чл. 114а от КТ съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от Наредба № РД 07-8 от 13.07.2015 г. за условията и реда за предоставяне, регистриране и отчитане на трудовите договори по чл. 114а, ал. 1 от КТ пред Инспекцията на труда.

По делото не е налице спор, че на процесната дата между жалбоподателя, в качеството му на работодател, и свидетелката Г., в качеството ѝ на работник, е било налице трудово правоотношение, като спорен единствено е въпросът, дали основанието за възникването му е било обективизирано в писмен трудов договор, сключен преди извършване на проверката. От събраната по делото доказателствена съвкупност по категоричен начин се установи, че на посочените в наказателното постановление дата, час и място контролните органи са констатирали, че жалбоподателя, в качеството му на работодател, е допуснал работника С. Г. да полага труд като „берач на череша“ в овощна градина, находяща се в село Ряхово, стопанисвана от последния, без да има сключен писмен трудов договор за това. За съставомерността на нарушението от обективна страна е без значение, че такъв договор е сключен след извършване на проверката или че между страните била налице устна уговорка договора да се сключи след престиране на труда.

Съдът приема, че наведените от жалбоподателя твърдения касателно наличието на сключени договори, които не били предоставени при извършената проверка поради дадените му указания от контролните органи, следва да се разглеждат единствено като защитна теза, доколкото същите намират потвърждение единствено в некредитираната от съда част от показанията на свидетелките Г. и С.. Следва да се посочи, че тези твърдения са и житейски нелогични и звучат неправдopodobно, тъй като жалбоподателят не е бил ограничен в правото си на свободно придвижване и във всеки един момент е можел да отиде до мястото, където твърди, че са съхранявани тези договори и да ги предостави на контролните органи. Що се отнася до наведеното твърдение, че са налице закупени договори, съдът счита, че закупуването на подобни договори не може да се разглеждат като сурогат на сключването на договор с конкретно лице на конкретна дата.

От субективна страна нарушението е осъществено виновно при форма на вината – пряк умисъл.

В разпоредбата на чл. 415в, ал. 2 от КТ нормативно е предвидено, че нарушенията на чл. 62, ал. 1 от КТ, каквото е и процесното, не могат да се квалифицират като маловажни случаи.

Не са налице и предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН, доколкото извършеното нарушение не разкрива белезите на маловажен случай съгласно легалната дефиниция, съдържаща се в чл. 93, т. 9 от НК, приложим на основание чл. 11 от ЗАНН. По делото не се установиха изключителни или многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, въз основа на които да бъде направен извода, че извършеното нарушение разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от този вид. Точно обратното видно от Протокол за извършена проверка от 24.06.2022 г. в хода на извършената проверка са

констатирани идентични нарушения спрямо още десет лица, което според настоящия съдебен състав изключва възможността всяко едно от тези нарушения да се квалифицира като маловажен случай.

По идентични съображения съдът счита, че извършеното нарушение не разкрива белезите и на малозначителност по смисъла на чл. 9, ал. 2 от НК, приложим на основание чл. 11 от ЗАНН.

Разпоредбата на чл. 414, ал. 3 от КТ предвижда за нарушение на чл. 62, ал. 1 от КТ административна имуществена санкция в размер от 1500 до 15 000 лева, като АНО определил същата в минимален размер от 1500 лева. Отчитайки изложеното, съдът счита, че АНО е индивидуализирал наказанието при съблюдаване на разпоредбата на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН.

С оглед на гореизложеното и при доказаност на нарушението, то жалбата следва да се остави без уважение като неоснователна, а обжалваното наказателно постановление се потвърди като правилно и законосъобразно.

По разноските:

Съгласно чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в производството пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

С оглед изхода на делото съдът счита, че направеното от жалбоподателя искане за заплащане на адокатско възнаграждение следва да се остави без уважение.

В хода на производството пред настоящата инстанция Дирекция „Инспекция по труда“-Русе е било представлявано от юрисконсулт С. Т., като в тази връзка е направено искане за присъждане на разноски за процесуално представителство.

Предвид изхода на делото и съобразявайки разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 във вр. с ал. 5 от ЗАНН във вр. с чл. 37 от ЗПП във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, съдът счита, че искането на АНО за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателно. При защита по дела по ЗАНН разпоредбата на чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ предвижда възнаграждение от 80 до 150 лева. Производството по делото е проведено в три съдебни заседания, отличава се с правна и фактическа сложност, поради което следва да се присъди възнаграждение за процесуално представителство в размер на 120 лева.

В тази връзка ЗП С. Ш. М. следва да бъде осъден да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“-Русе, доколкото последната се явява юридическото лице, в чиято структура се намира административнонаказващия орган, издал оспорения акт, сумата в размер на 120 лева, представлява юрисконсултско възнаграждение.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1, т. 5 във вр. с чл. 58д, т. 1

и чл. 63д, ал. 1 и ал. 5 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 18-002004/20.07.2022 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – Русе, с което на основание чл. 416, ал. 5 във вр. с чл. 414, ал. 3 във вр. с чл. 415в, ал. 2 от Кодекса на труда /КТ/ на **ЗП С. Ш. М.**, с ЕИК: 179117973, е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 1500 лева за нарушение на чл. 62, ал. 1 във вр. с чл. 61, ал. 1 от КТ.

ОСЪЖДА ЗП С. Ш. М., с ЕИК: 179117973, да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – Русе сумата в размер на **120 /сто и двадесет/ лева**, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – Русе в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ-ДОКЛАДЧИК:

Съдия при Районен съд – Русе: _____